

תוכן עניינים:

1. מבוא.....1.
2. רקע היסטורי.....2.
3. חלופה ראשונה: סנקציות כלכליות.....3-5.
4. חלופה שנייה: שימוש בכוח צבאי.....5-6.
5. חלופה שלישית: מתקפת סייבר.....6-8.
6. סיכום ומסקנות.....9-10.
7. בביליוגרפיה.....11-12.

מבוא:

מבחינת ארצות הברית ומדיניות החוץ שלה, צפון קוריאה נתפסה מאז ומתמיד כאחת ההתמודדויות הגדולות שלה בזירה הבינלאומית. עוד מהתקופה שאחרי סיום המלחמה הקרה, ארצות הברית נמנעה מלכונן יחסים דיפלומטיים רשמיים עם צפון קוריאה. נראה כי בשנים האחרונות, הממשלות בארצות הברית עוסקות בסוגית הגרעין הצפון קוריאני ובעיקר בניסיון למנוע את הפיתוח והשימוש בו. המשא ומתן עם פיונגיאנג, החל כבר בשנות התשעים ועיקר המדיניות של ארצות הברית התבססה על ניסיונות למנוע מצפון קוריאה שימוש בנשק הזה. המשא ומתן לוה עם תמיכה של ארבעה מדינות נוספות שהן סין, יפן, רוסיה ודרום קוריאה והוא התרכז בניסיונות לשכנע את פיונגיאנג שלא לעשות שימוש בנשק הגרעיני שברשותה. המשא ומתן בין ששת המדינות, הביא להסכמים רבים ולעסקאות של סיוע והכרה בצפון קוריאה וזאת בתמורה לדחף גרעיניזציה מצדה, אולם ניכר כי עדיין היו קיימות בעיות ביישום של הסכמים אלו. החשש הגדול שנוצר בעקבות כישלונות ההסכמים, הוא ששחקנים חדשים כמו מחבלים, נכנסו לזירה הבינלאומית וישנו חשש כי נשק גרעיני יגיע גם לידיהם (Chanlett-Avery & Rinehart, 2013, p.1).

כבר מאז דצמבר 2012, צפון קוריאה יזמה שורה של פרובוקציות אשר הפריכו כל תקווה שהמנהיג החדש, קים יונג און, יוביל את ארצו לכיוון חדש. לאחר שיגור הרקטה, יונג-און רק הגביר את הרטרוריקה שלו נגד דרום קוריאה וארצות הברית וכלל גם את האיום של תקיפות מנע גרעיניות. נראה כי למרות הגיוני הבינלאומי והבידוד הגובר של האומה הצפון קוריאנית, הפעולות שלה העלו שאלות חדשות בנוגע לאסטרטגיה שארצות הברית צריכה לנקוט כלפיה (Chanlett-Avery & Rinehart, 2013, p.1).

אם כן האיום שיוצרת צפון קוריאה מבחינת ארצות הברית, מחייב אותה לנקוט בפעולה כנגד המדינה האסייתית, המבודדת. עבודה זו תציג את החלופות האפשריות למניעת השימוש בנשק הגרעיני. ראשית יוצג רקע לניסיונות של ארצות הברית למנוע את השימוש בנשק גרעיני מצד צפון קוריאה ואחר כך יוצגו החלופות השונות, שלוש במספר, שהן, סנקציות כלכליות, שימוש בכוח צבאי וכן מתקפת סייבר. כאשר כל חלופה תלווה בהצגה של יתרונות וחסרונות או מגבלות ובסופו של דבר תוצג בסיכום העבודה החלופה הנבחרת.

רקע היסטורי:

מדיניות החוץ האמריקאית רואה מאז ומעולם את צפון קוריאה כאחת מבין הבעיות המבעיתות והמתמידות ביותר. נראה כי לאחר סיום המלחמה הקרה, ארצות הברית מעולם לא כוננה יחסים דיפלומטיים רשמיים עם צפון קוריאה. שלושת הממשלים האחרונים בארצות הברית, עסקו רבות בניסיון למנוע מצפון קוריאה לעשות שימוש בנשק להשמדה המונית והמשא ומתן עם פיונגיאנג, על תוכנית הנשק הגרעיני, החל כבר בשנות התשעים תחת ממשלו של הנשיא ביל קלינטון. המדיניות הזו של מניעת שימוש בנשק הגרעיני, הלכה והתפתחה גם בתקופת הנשיאות של ג'ורג' בוש הבן ובתקופת ממשלו של הנשיא ברק אובמה. המשא ומתן שהחל בתחילה מרוב דו צדדי של צפון קוריאה וארצות הברית בעיקר, עבר לשיחות שש מפלגות רב צדדיות שמורכבות מסין, יפן, רוסיה, צפון קוריאה, דרום קוריאה וארצות הברית. המו"מ אמנם הגיע להסכמים מרכזיים שאף הניבו עסקאות של הכרה וסיוע לצפון קוריאה בתמורה לדה גרעיניזציה, אך ניכר כי הבעיות ביישום נמשכו. בינתיים השיחות של ששת המפלגות הוקפאו מ-2009 ונוצר חשש לשחקנים נוספים שהצטרפו לזירה הגרעינית (Chanlett-Avery & Rinehart, 2013, p.1).

הנשק הגרעיני והמשבר הגרעיני, השפיע על החשיבה האסטרטגית בזירה הבינלאומית, כבר מ-2002 וכן גם על היחסים הבינלאומיים. נראה כי המשטר הצפון קוריאני, הוא משטר המעורר רתיעה בשל הדיכוי ואי קבלה של זכויות אדם בסיסיות (Rosman, year, p.1). ב-12 בפברואר 2013 ביצעה צפון קוריאה את מבחן הנשק הגרעיני השלישי שלה (Roehrig, 2013, p.1). נראה כי הרטוריקה המאיימת שבה נוקטת צפון קוריאה מעמידה אותה גם במעמד של מדינה לוחמנית. ישנן שתי הנחות המתנגשות ביניהן בכל הנוגע למשבר הגרעיני. האחת אומרת כי קים ג'ונג איל והמשטר שלו, מוכנים לפעול ולהימנע משימוש בגרעין, ברגע שיקבלו הצעה שתחפוף לצרכים הביטחוניים שלהם והמטרות הכלכליות של צפון קוריאה ואילו ההנחה השנייה אומרת כי המשטר הצפון קוריאני מתכנן לשמור על הארסנל הגרעיני שלו ולא באמת מעוניין במשא ומתן אלא אם כן הוא יתוגמל באופן משמעותי (Rosman, year, p.2).